

DE KONFERENTIE VAN GENÈVE OVER EEN NIEUW ZEERECHT

Na de eindeloze discussies van Caracas waar het slechts tot principiële kwes- ties kwam en tot een konfrontatie van soms totale tegenstellingen, wordt het scenario verder gezet te Genève waar op 17 maart de nieuwe konfe- rentie van start gaat.

De materie die er behandeld wordt is zo kompleks, de belangen zo tegen- gesteld, dat we ook voor Genève voorspellen dat er geen bindende een- heid naar voor zal komen. Trouwens een nieuw zeerecht wordt niet plots geboren maar groeit langs compromissen. Dit was tot nog toe altijd het geval met alle internationale problemen. Nu willen sommige progressieve landen en de landen van de derde wereld, een totale revolutie en de vast- legging van een nieuw zeerecht.

Strijd tussen oud en nieuw, tussen rijk en arm, tussen de geïndustrialiseerde landen en die der derde wereld

Het is duidelijk dat de discussies en de nog altijd bestaande impasses bij de vastlegging van een nieuw zeerecht, in feite een uitloper zijn van de bewustwording van de jonge en onderontwikkelde staten. In de eerste plaats vooral van de macht van hun aantal volgens het principe van één land, één stem. Een democratisch principe, dat echter toch wel mank loopt. Het gaat inderdaad niet op, dat landjes als „Togo”, „Liberia” en „Cyprus” om er maar enkelen te noemen, in het internationaal forum juist zoveel te vertellen hebben door inbreng van hun stem, als de grote mogendheden ! Daar zou dus een corrigerende faktor dienen ingebracht. Ondertussen zit men met de macht van het getal en staat het kwasi vast dat dit getal de nieuwe principes van het zeerecht zal doordrukken. Al wat de gevestigde machten nog vermogen is compromissen zoeken en uitstellen door hopeloos gepalaber.

Door de grote en rijke landen wordt de stelling van de vrijheid der zeeën voorgestaan omdat deze vrijheid hen toelaat overal hun aanwezigheid te laten gelden, dank zij de industriële middelen waarover zij beschikken. Zo wordt tot vóór de neus van de minder ontwikkelde landen, de bodem- rijkdommen uitgebaat en beslag gelegd op de zee fauna. De oeverlanden van de derde wereld en de ontwikkelingslanden wensen de rijkdommen die aan hun kusten liggen niet meer te laten weghalen door anderen ook al zijn zij zelf niet bij machte deze rijkdommen uit te baten. Dan kun- nen zij, in hun conceptie, dan minstens profijt halen uit bilaterale over- eenkomsten met landen die zij zouden toelaten. Zelfs de landen die over geen kust beschikken, wensen op de één of andere manier deelachtig ge- maakt te worden van de bodemrijkdommen der zee via een internationale organisatie waartoe zij zouden behoren.

Nieuwe conceptie van het zeerecht onafwendbaar

De grote lijnen van het nieuw zeerecht staan praktisch vast, maar de uitvoeringsmodaliteiten zullen zeker nog aanleiding geven tot harde dis- cussies en tot compromissen.

Er komt zeker een absolute territoriale zone van 12 mijl, verlengd tot 200 mijl met bijzondere rechten voor het oeverland. Tot deze 200 mijl behoort het recht van het kustland op maatregelen voor de visvangst en bescher- ming van de visstocks. Indien de konferentie niet tot een dergelijke be- slissing komt, dan is het nu reeds vaststaand dat de meeste kustlanden zelf dit recht in handen zullen nemen. Het zal dan niet meer over een alleen- staand IJslands geschil gaan, maar over een vermenigvuldiging van der- gelijke geschillen waartegen geen kruid meer zal gewassen zijn. Wij zelf zijn echter overtuigd dat ook de voorstanders van de „vrijheid der zeeën” de nieuwe indeling zullen aanvaarden maar dat men zal trachten de in- houd af te zwakken door een stel van verworven rechten, overgangsmaat- regelen, moeilijkheden tot zelfverplichtingen tot bilaterale of multilaterale overeenkomsten. Het is inderdaad ook niet aanvaardbaar dat rijkdom- men die de ganse wereldbevolking zouden kunnen doen profiteren, alleen maar door de economische onmacht van kuststaten, niet tot uitbating zouden komen. Wat de visstapels betreffen, is een onderbevising even- min aanvaardbaar als een overbevising. We zijn dan ook de overtuiging toegedaan, dat in die zin heel wat internationale overeenkomsten zullen getroffen worden die het werk zullen uitmaken van zeker nog meer dan één enkele konferentie. Hopen we maar voor onze eigen visserij dat België met hand en tand onze belangen zal verdedigen en liefst door een aanwe- zigheid van de hoogste ministeriele ambtenaren. Het minste wat de visserij van het eigen ministerie kan verlangen, zelfs mag eisen, is dat dit minis- terie te Genève present is om het mogelijke en toelaatbare maksimum te bekomen. En daar twijfelen we niet aan.

„Sprokkel”

DE BRITSE HOUDING BIJ DE UITBREIDING VAN DE TERRITORIALE WATEREN BESLISSEND VOOR DE FRANSE EN BELGISCHE VISSERIJ !

Met betrekking tot de konfe- rentie van Genève waar praktisch met zekerheid de uitbreiding van de ter- ritoriale wateren tot 200 mijl zal aanvaard worden, met bijna absolu- te rechten voor de oeverstaten op de visvangst, wordt vooral de britse houding bepalend voor de toekomst van de franse, belgische en zeker ook wel hollandse visserij.

De britse houding op de konfe- rentie van Caracas was reeds duide- lijk apart van deze ingenomen door de andere west-europese landen, in het bijzonder van die van de 8 overblijvende landen van de Euro- pese Economische Gemeenschap. Engeland aarzelde een bepaalde po- sitie in te nemen omdat een uit- breiding van de rechten van de kustlanden tot 200 mijl, zeker niet onaardig zou uitkomen voor dit land. Naar het schijnt zou deze aparte houding, los van de andere lidstaten van de E.E.G. doorgetrok- ken worden op de konferentie van Genève, zodat we mogen aannemen, dat de E.E.G. daar zeker niet met eensgezindheid zal optreden. Voor de franse, belgische en hollandse visserij zijn de vangplaatsen van de Noordzee, het Kanaal, het Nauw van Kales, de Ierse Zee, het kanaal St. Georges, enz..... van essentieel belang. Deze zouden voor het groot- ste gedeelte voorbehouden worden aan Engeland met die erkenning van de 200 mijlzone.

DUBBELZINNIGE ENGELSE HOUDING

Het minste dat men van de en- gelse houding kan zeggen, is dat ze dubbelzinnig is. Dit spruit niet al- leen voort uit de aparte houding op de konferentie van Caracas en op de weigering om eensgezind op te treden te Genève, maar ook uit gesprekken die reeds door de be- trokken franse sektoren gehouden werden met de engelse overheid. Het minste wat men kan zeggen is, dat Engeland zich laat pramen om zoveel mogelijk toegevingen te kun- nen bekomen, toegevingen zowel op poitiek als economisch domein. Op politiek domein door een herzie- ning van de toetredingsvoorwaar- den tot de E.E.G. met op sommige gebieden preferentiele rechten voor Engeland.

Wat nu de visrechten betreft ko- men uit de houding van Engeland volgende objectieven naar voor.

1. Het opleggen van vangstkwo- ta's voor de instandhouding en bewaring van de visstapels.
2. Een overeenkomst doen aan- vaarden door de andere landen waarbij het leeuwendeel van de vangstkwo- ta's aan dit land toege- kend wordt.

Zo eenieder zich principieel ach- ter het opleggen van een vangst- kwota kan scharen, die duidelijk het beschermen van de visstapel voor ogen heeft, dan lopen de be- langens heel wat uit elkaar waar het gaat om de verdeling van de vangst- kwotas.

Engeland scherm- t met sommige factoren die bepalend zouden moe- ten zijn bij de verdeling van de vangstkwo- ta's. Deze factoren zijn

natuurlijk duidelijk uitgedacht om voor Engeland tot het leeuwenaan- deel te komen. We kunnen natuur- lijk van het standpunt uitgaan dat in feite Engeland niet eens zou hoeven te delen omdat zij over de soevereine macht zou beschikken in de 200 mijlzone. De Europese en kommunautaire bindingen van Engeland evenals zijn politieke en economische, laten haar dit echter niet toe. Engeland wil als bepalen- de factoren voor de verdeling van de vangstkwo- ta's argumenteren met de lengte der kusten der participe- rende landen, met de vangstka- piteit der vlo- ten, met de onderont- wikkeling van sommige kustgebie- den, enz..... Dat wil zeggen al fak- toren die een duidelijke voorsprong zouden geven aan dit land. De franse, belgische en hollandse be- trokken middens stellen hier de historische rechten tegenover. Zul- len deze gevrijwaard blijven of zul- len de meeste rechten hier sneuve- len ? Dit ware zeker katastrofaal voor onze visserij en het is werke- lijk onbegrijpelijk dat van belgi- sche zijde zo weinig gedaan wordt om de rechten van onze visserij te verdedigen. Zullen wij de zoveel- ste maal het slachtoffer van de re- kering worden ? De Belgische vis- serij is zeker voor 70 % geaxeerd op de 200 mijlzone rondom het Brit- se rijk. Zo België haar historische rechten niet kan doen gelden op deze vangstgebieden dan kan men hier de visserij gaan opdoeken en de «Trap» behouden voor het folklörevisje, want ook de IJslan- dvisserij is niet volledig zeker van de toekomst. Beseft men in de be- trokken middens en in de heropge- richte Rederscentrale wel voldoen- de het belang van deze zaak ? Wordt er op het ministerie druk uitgeoefend om de belangen van de belgische visserij bij de engelse partner te verdedigen ? Of zal men het eventueel brokje afwachten die ons zeker wel paterneel zal toege- schoven worden. Het antwoord is aan de betrokken organisaties en diensten want eens zal men hen toch rekenschap vragen over hun inspanningen en moeten in de ver- dediging van de belangen van de eigen visserij.

Sprokkel

VOOR REDERS DIE KREDIETEN AF TE LOSSEN HEBBEN

Sedert enkele tijd verkeren tal- rijke reders in financiële moeilij- kheden.

Vooral zij die kredieten af te lossen hebben aan de Nationale Mij voor Krediet aan de Nijverheid ver- keren in dit geval.

Al de reders welke moeilijkheden hebben en lid zijn van Hulp in Nood, SCAP of Hand in Hand Oost- ende en Zeebrugge mogen hun moeilijkheden voorleggen aan deze organismen, waar het secretariaat hen de nodige inlichtingen of hulp zal verlenen om bij deze maatschap- pij het nodige uitstel van schuld- aflossing te bekomen.